

Zajtra sú Vianoce, preto sestra Prísna kontroluje, či je všetko vyblýskané a všetky pacientky vyumývané. Keď myslí všetky, tak všetky, vrátane mňa. Do izby naklusajú dve mladé roztopašené zdravotníčky, aby so mnou niečo spravili. Poteší ma síce, že sa môjho tela nebude dotýkať pani Prísna, ale keď chvíľu pozorujem tie dve nemehlá, oblieva ma ešte smradľavejší pot.

„Neviem, neviem, ako to dopadne,“ pokúšam sa ich prehovoriť, aby ma nechali tak.

Praktikantky sa zachichocú: „Nebojte sa, zvládli sme umyť ujka v kóme, zvládneme aj vás.“

Dovlečú obrovskú bielu nádobu a začnú ma utierať mokrou hubou na nezasadrovaných častiach tela. Tých častí nie je veľa. Slobodné mám len zadok, krk, hlavu, členky a... šušku.

Trocha si pritom zavadzajú, všetko im trvá dlho, alebo im čosi padne na zem. Chichocú sa, až pani Horvátová so záujmom natáhuje krk zo svojej postele. Všetko zvládam viac-menej hrdinsky, ale keď prídu na rad intímne časti, začínam sa hanbiť.

„Na to sa fakt vykašlite, dievčatá!“

„Ale nehanbite sa, veď aj my sme ženy a nerastie nám tam mrkva!“ smejú sa.

Druhá to zrejme vníma ako nenormálny vtip, pretože sa smeje, až jej vidím mandle. Cítim, ako mi do šušky vniká voda a jemná huba masíruje chlpy, až to počuť. Snažím sa odosobniť, odpútať sa od svojho tela. Predstavujem si, že to vlastne nie som ja, ale nejaká úplne cudzia žena, a dívam sa kamsi do posledného bodu nekonečného vesmíru.

„Máte pleseň!“ zvolá odrazu praktikantka a pani Horvátová sa zvedavo pozrie medzi moje nohy. Pleseň asi vyzerá dosť odporne, lebo Horvátová odvráti tvár spôsobom, ako keď naraziš v chladničke na skysnutý vlašský šalát. Tuhnem. Stuhnem úplne, keď výkvet zdravotníctva cez celú chodbu zakričí sestry Prísnej:

„Potrebujeme masť, slečna Hafíčová má vaginálnu pleseň!“

Keby som na sebe nemala ten pancier, zbabelo utečiem.